

MINISTERUL JUSTIȚIEI AL REPUBLICII MOLDOVA
AGENT GUVERNAMENTAL

*Traducerea a fost efectuată de Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

CAUZA GUJA v. REPUBLICA MOLDOVA (nr. 2)

(Cererea nr. 1085/10)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

27 februarie 2018

Prezenta hotărâre a devenit definitivă conform prevederilor Articolului 44 § 2 din Convenție. Ea poate suferi modificări de formă.

În cauza Guja v. Republica Moldova (nr. 2),

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), statuând într-o Cameră compusă din:

Robert Spano, *Președinte*,
 Paul Lemmens,
 Ledi Bianku,
 Nebojša Vučinić,
 Valeriu Grițco,
 Jon Fridrik Kjølbro,
 Stéphanie Mourou-Vikström, *judecători*,

și Stanley Naismith, *Grefierul Secției*,

După ce au deliberat în secret la 6 februarie 2018,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată prin cererea (nr. [1085/10](#)), depusă la Curte împotriva Republicii Moldova conform Articolului 34 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către un cetățean moldovean, Iacob Guja („reclamantul”), la 19 octombrie 2009.

2. Reclamantul, căruia i-a fost oferită asistență juridică, a fost reprezentat în fața Curții de către dl V. Zamă, avocat în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova „Guvernul” a fost reprezentat de către Agentul guvernamental *ad interim*, R. Revencu.

3. Reclamantul a invocat că demiterea sa repetată din Procuratura Generală, care a avut loc după constatarea de către Curte a încălcării dreptului său la libera exprimare, a constituit o nouă violare a acestui drept, conform Articolului 10 din Convenție.

4. La 31 mai 2016 cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI****A. Cererea nr. 14277/04 și hotărârea Curții din 12 februarie 2008**

5. Reclamantul s-a născut în 1970 și locuiește în Șestaci.

6. Reclamantul este jurnalist, iar la momentul desfășurării evenimentelor ocupa funcția de șef al Secției relații cu mijloacele de informare în masă din cadrul Procuraturii Generale. În ianuarie 2003 acesta a furnizat unui ziar două scrisori conținând informație cu privire la presiunea exercitată asupra Procuraturii Generale de către un politician influent. În una dintre scrisori, vice-președintele Parlamentului și-a exprimat nemulțumirea în legătură cu urmărirea penală a câtorva ofițeri de poliție acuzați de maltratarea și reținerea ilegală a unor bănuți. În cealaltă scrisoare se declara că unul din acești polițiști mai fusese acuzat și anterior de aceleași infracțiuni, dar fusese achitat și în scurt timp își recăpătase postul în cadrul Ministerului Afacerilor Interne. Prin urmare, ziarul respectiv a publicat un articol bazat pe aceste scrisori. Drept consecință, reclamantul a fost concediat de către Procurorul General din motiv că ar fi încălcat regulamentul intern al Secției relații cu mijloacele de informare în masă. În cadrul procedurilor judiciare cu privire la reangajarea sa intentat împotriva Procuraturii Generale, reclamantul a declarat în

fața instanțelor naționale că publicarea scrisorilor în cauză s-a produs cu bună-credință, scopul urmărit fiind de „a lupta împotriva corupției și a traficului de influență”. El a adăugat că, în orice caz, că aceste scrisori nu puteau fi clasificate drept secrete conform legislației naționale. Instanțele naționale au emis decizii în favoarea angajatorului reclamantului, motivându-le prin faptul că reclamantul ar fi încălcat clauza de confidențialitate, făcând publice acele scrisori și eșuând să consulte, în prealabil, alți șefi de secție.

7. La 30 martie 2004, reclamantul a depus o cerere în fața Curții.

8. Printr-o hotărâre pronunțată la 12 februarie 2008, Marea Cameră a Curții a constatat că, prin demiterea sa din cadrul Procuraturii Generale, reclamantului i s-a încălcat dreptul la libertatea de exprimare, garantat de Articolul 10 din Convenție (a se vedea *Guja v. Republica Moldova* [MC], nr. [14277/04](#), CEDO 2008).

9. Curtea a statuat, cu privire la Articolul 10 § 2, că măsurile luate împotriva reclamantului constituiseră o ingerință în libertatea sa de exprimare, fuseseră „prevăzute de lege”, urmărind un scop legitim.

10. Cu referire la faptul dacă măsura a fost „necesară într-o societate democratică” în sensul acestei prevederi, Curtea a subliniat în primul rând faptul că reclamantul nu dispunea de căi alternative de a face public conținutul acelor scrisori și că, în circumstanțele cauzei, divulgarea de informații, chiar și unui ziar, putea fi justificată. În acest context, Curtea a adăugat că informația divulgată de către reclamant era de un interes public major, deoarece se referea la separarea puterilor, la comportamentul necorespunzător al unui politician influent și la atitudinea Guvernului față de brutalitatea poliției. Apreciind diferitele aspecte ale cazului, Curtea de asemenea a luat în considerare și prejudiciul cauzat Procuraturii Generale în urma divulgării acelei informații. În acest sens, Curtea a ajuns la concluzia că interesul public prezentat de informațiile referitoare la presiunea nejustificată și infrațiunile comise în cadrul Procuraturii Generale era atât de important pentru o societate democratică, încât acesta prelua asupra păstrării încrederii publice în instituția menționată. În cele din urmă, Curtea a confirmat faptul că reclamantul a acționat cu bună-credință, iar sancțiunea aplicată fusese exagerată. Din aceste considerente, Curtea a stabilit că ingerința în dreptul reclamantului la libera exprimare, în mod special la diseminarea informației, nu fusese „necesară într-o societate democratică” și că avuse loc o violare a Articolului 10 din Convenție.

11. În ceea ce privește punerea în aplicare a Articolului 41, Curtea a obligat Republica Moldova să achite suma de 10000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material și moral și 8413 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli.

B. Procedurile ulterioare în fața autorităților naționale

12. După pronunțarea de către Curte a hotărârii menționate mai sus, reclamantul s-a adresat în instanțele naționale ca acestea să anuleze ordinul său de eliberare din funcție. Reclamantul a avut câștig de cauză, iar la 28 mai 2008 Curtea Supremă de Justiție a dispus reangajarea lui. În aceeași zi, el a depus o cerere pentru a fi restabilit în funcția ocupată anterior în cadrul Procuraturii Generale.

13. Potrivit reclamantului, la 29 mai 2008 el ar fi avut o întâlnire cu Procurorul General, care i-ar fi cerut să demisioneze. Deoarece reclamantul a refuzat, Procurorul General i-ar fi comunicat că „dispunea de destule mijloace pentru a-l forța să o facă” și i s-ar fi spus să meargă acasă în așteptarea ordinului de reangajare. Guvernul a contestat aceste afirmații.

14. La 5 iunie 2008, Procurorul General a emis un ordin de reangajare a reclamantului în funcția de șef al Secției relații cu mijloacele de informare în masă, inclusiv cu privire la achitarea salariului restant. În aceeași zi, Procurorul General a adresat o scrisoare președintelui comitetului sindical al Procuraturii Generale, solicitând acordul organului sindical pentru eliberarea reclamantului din funcție în

baza articolului 14 (8) din Legea serviciului public (a se vedea paragraful 23). În conformitate cu legislația muncii în vigoare, acordul organului sindical constituia o condiție obligatorie pentru demiterea reclamantului, acesta fiind obținut în ziua următoare.

15. La 6 iunie 2008, reclamantul a fost invitat la Procuratura Generală, unde i-a fost prezentat ordinul de reangajare. Totuși, conform afirmațiilor sale, nu i s-a oferit nici birou, nici cartelă de acces în clădire. În fiecare dimineață, reclamantul era nevoit să aștepte în fața clădirii, până când unul din superiorii săi îi permitea să intre. Deoarece nu avea birou, își petrecea timpul în bibliotecă sau în biroul de presă. Cu toate acestea, atunci când ceilalți angajați ai biroului de presă trebuiau să părăsească încăperea, reclamantul era de asemenea obligat să iasă, explicându-i-se că superiorii săi nu-i autorizaseră accesul la informația sensibilă. Reclamantul nu primea nici o sarcină de serviciu. Guvernul a contestat și aceste informații.

16. La 16 iunie 2008, reclamantului i-a fost prezentat ordinul de eliberare, în vigoare din 10 iunie 2008. Acel ordin a fost emis în baza articolului 14 (8) din Legea serviciului public. Drept motiv al acestei eliberări a fost invocată numirea unui nou Procuror General în anul 2007. Potrivit ordinului, organul sindical își dăduse acordul pentru adoptarea acestei decizii la 6 iunie 2008.

17. La 10 iulie 2008, reclamantul a contestat la Curtea de Apel Chișinău („Curtea de Apel”) ordinul din 16 iunie 2008 și a solicitat restabilirea în funcție. El a prezentat detalii privind întâlnirea sa din 29 mai 2008 cu Procurorul General și discuția purtată cu el (a se vedea paragraful 13). De asemenea, el a declarat că din momentul reangajării sale la 6 iunie 2008 nu primise cartelă de acces în clădire, nu i se oferise un birou și nici nu primise nici o sarcină de serviciu. Mai mult ca atât, imediat după reangajarea sa, Procurorul General a obținut aprobarea organului sindical privind eliberarea sa din funcție. Reclamantul a notat, printre altele, că din 2003 Procurorul General a fost schimbat de două ori, iar el fusese prima persoană eliberată din funcție în baza articolului 14 (8) din Legea serviciului public. De asemenea, reclamantul a notat că această prevedere nu era aplicabilă în circumstanțele de față, deoarece funcția de șef al Secției relații cu mijloacele de informare în masă din cadrul Procuraturii Generale nu făcea parte din cabinetul Procurorului General. În opinia sa, eliberarea repetată din funcție a constituit, de fapt, un eșec al statului de a se conforma cu hotărârea Curții din 12 februarie 2008.

18. Procuratura Generală nu a contestat alegațiile reclamantului referitor la discuția acestuia cu Procurorul General și cu privire la modul în care fusese tratat în perioada reangajării sale. S-a reținut doar faptul că prevederile legislației muncii fuseseră respectate la eliberarea din funcție a reclamantului.

19. La 17 decembrie 2008 Curtea de Apel a respins acțiunea reclamantului și a decis că eliberarea sa din funcție avuse loc în conformitate cu legea. În particular, instanța a reținut faptul că, deoarece fusese numit în 2007, noul Procuror General deținea dreptul de a dispune încetarea raporturilor de muncă cu reclamantul în baza articolului 14 (8) din Legea serviciului public. Curtea de Apel a reținut că hotărârea Curții din februarie 2008 fusese executată, din moment ce instanțele naționale revizuiseră hotărârile care confirmaseră demiterea sa din 2003. Curtea de Apel nu a luat în considerare declarațiile reclamantului cu referire la discuția sa cu Procurorul General și/sau experiența sa după reangajare.

20. Reclamantul a depus o cerere de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în care a afirmat, printre altele, că Procuratura Generală nu a reușit să demonstreze contrariul acuzațiilor aduse de el în ceea ce privește alegația că nu i s-a oferit nici birou, nici sarcini, nici cartelă de acces în clădire. După ce s-a referit la hotărârea Curții din 12 februarie 2008, reclamantul a pretins că reangajarea sa a fost mimată, referindu-se la aceasta drept „așa-numita reangajare”. De asemenea, el a susținut că eliberarea sa din funcție nu fusese rezultatul unei dispute obișnuite în materie de muncă, și că, de fapt, Procuratura Generală a acționat cu rea-credință, având drept

scop debarasarea de un salariat incomod. Cu toate acestea, la 29 aprilie 2009 recursul a fost respins. La fel ca și Curtea de Apel, Curtea Supremă de Justiție nu a luat în considerare alegațiile reclamantului cu privire la discuția sa cu Procurorul General și la tratamentul la care acesta a fost supus pe parcursul celor zece zile după reangajare. Curtea Supremă de Justiție a respins argumentul reclamantului, potrivit căruia statul ar fi eșuat să execute hotărârea Curții din 12 februarie 2008, motivând decizia sa că hotărârea fusese executată datorită revizuirii hotărârilor instanțelor naționale, iar reclamantul a fost reangajat în funcția sa anterioară.

C. Executarea hotărârii Curții din 12 februarie 2008

21. Reclamantul a sesizat Departamentul de Executare a Hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la faptele descrise mai sus și a susținut că demiterea sa repetată și rezultatele noilor proceduri de reangajare au constituit un eșec al statului de a se conforma cu hotărârea Curții din 12 februarie 2008. Printr-un raport de acțiuni prezentat la 2 decembrie 2016 (a se vedea DH-DD(2016)1446), Guvernul a informat Comitetul de Miniștri referitor la măsurile generale și individuale întreprinse în perioada implementării hotărârii din 12 februarie 2008 și a opinat că acea hotărâre fusese executată, deoarece Curtea Supremă de Justiție își revizuiase și anulasese decizia din 26 noiembrie 2003. Guvernul a solicitat Comitetului de Miniștri încetarea procedurii de executare în acea cauză.

22. La momentul emiterii prezentei hotărâri, procedura de supraveghere a executării hotărârii din 12 februarie 2008 continuă să se afle sub supravegherea Comitetului de Miniștri.

II. DREPT INTERN PERTINENT ȘI MATERIALE NON-CONVENȚIONALE

A. Drept intern pertinent

23. Articolele 14 (8), 28 (1)(h) și 28 (2) din Legea serviciului public, în vigoare la momentul faptelor, prevedeau că funcționarii aparatului Parlamentului, ai aparatului Președintelui Republicii Moldova, ai Cancelariei de Stat, ai ministerelor și ai altor autorități publice centrale sunt angajați în funcție prin actul conducătorului serviciului public respectiv, iar intrarea în funcție a unor noi conducători ai serviciilor publice menționate avea ca efect încetarea activității în funcțiile respective a consilierilor, a ajutorilor, a funcționarilor serviciilor de presă și a secretarilor.

B. Materiale non-convenționale pertinente

24. La 19 ianuarie 2000, în cadrul Reuniunii nr. 694 a Delegaților ministeriali, Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei a adoptat Recomandarea nr. R (2000) 2 cu privire la reexaminarea sau redeschiderea procedurilor la nivel național, ca urmare a hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului. Potrivit obiectivului principal al recomandării, statelor li se sugerează să instituie la nivel intern mecanisme care să asigure, pe cât posibil, *restitutio in integrum* (a se vedea *Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VgT) v. Elveția* (nr.2) [MC], nr. [32772/02](#), § 33, CEDO 2009).

25. Paragraful 35 al Raportului Adunării Parlamentare a Consiliului Europei cu privire la executarea hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului (doc. 8808, 12 iulie 2000) prevede următoarele:

„Din moment ce Curtea nu poate să impună statelor măsuri concrete de aplicare a hotărârilor, acest lucru trebuie decis de state înseși. Obligația de a se conforma hotărârilor reprezintă obligația de a produce un anumit rezultat, i.e. cel de a preveni încălcări ulterioare și de a repara prejudiciul provocat reclamantului prin violare. ...”

26. Articolul 35 din Proiectul de Articole al Comisiei de drept internațional cu privire la răspunderea statelor pentru fapte internaționale ilicite (adoptat de Adunarea Generală a ONU în cadrul sesiunii nr. 53 (2001), redat în *Rapoartele oficiale ale Adunării Generale*, sesiunea nr. 56, suplimentul nr. 10 (A/56/10)), prevede următoarele:

Articolul 35. Restituirea

„Un stat responsabil de o ilegalitate de nivel internațional este obligat să producă restituirea, i.e. restabilirea situației existente înaintea comiterii ilegalității, cu condiția și în măsura în care restituirea:

- (a) nu este imposibilă în mod material;
- (b) nu implică o sarcină disproporționată în raport cu beneficiului obținut din restituire în loc de compensație.”

ÎN DREPT

I. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 10 DIN CONVENȚIE

27. Reclamantul a pretins că eliberarea sa repetată din funcție, care a avut loc după constatarea de către Curte a încălcării dreptului său la libera exprimare, a constituit o altă încălcare a acestui drept, garantat de Articolul 10 din Convenție, care prevede următoarele:

“1. Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare.

2. Exercițarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități, poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.”

A. Admisibilitatea

1. Observațiile părților

28. Guvernul a susținut că de fapt Curtea nu este competentă *ratione materiae* de a examina alegațiile de neexecutare a hotărârii din 12 februarie 2008, deoarece această sarcină era de competența Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei.

29. Reclamantul și-a exprimat dezacordul față de observația Guvernului, declarând că prezentul caz conține circumstanțe noi de fapt care nu fuseseră examinate în cererea nr. [14277/04](#), și care apăruseră după pronunțarea hotărârii din 12 februarie 2008.

2. Aprecierea Curții

30. Potrivit Articolului 46 din Convenție, statul pârât responsabil de o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale adiționale trebuie să se conformeze deciziilor Curții pronunțate în litigiile la care ele sunt părți. Cu alte cuvinte, eșecul de a executa în totalitate sau parțial o hotărâre a Curții poate angaja responsabilitatea internațională a statului contractant. Acesta este chemat nu doar să plătească reclamantului sumele acordate cu titlu de satisfacție echitabilă, dar și să întreprindă măsuri individuale și, după caz, măsuri generale în ordinea sa juridică internă pentru a pune capăt încălcării constatate de Curte și de a-i înlătura consecințele. Cât privesc măsurile individuale care urmează a fi luate ca răspuns la o hotărâre, obiectivul lor primar este să obțină *restitutio in integrum*, aceasta însemnând să pună capăt încălcării Convenției și să repare consecințele acesteia astfel încât să restabilească cât de mult posibil situația care a existat înaintea încălcării (a se vedea, printre alte cauze, *Piersack v. Belgia (Articolul 50)*, 26 octombrie 1984, § 11, Seria A nr. 85; *Papamichalopoulos și Alții v. Grecia (Articolul 50)*, 31 octombrie 1995, § 34, Seria A nr. 330-B; și *Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VgT)* (nr. 2), citată mai sus, § 85).

31. Statele trebuie să-și organizeze sistemul de drept și procedurile judiciare astfel încât acest rezultat să poată fi obținut (a se vedea *Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VgT)* (nr. 2), citată mai sus, § 97, și Recomandarea (2000) 2 a Comitetului de Miniștri). Această obligație reflectă principiile dreptului internațional, potrivit cărora un stat responsabil pentru comiterea unei ilegalități trebuie să repare, prin restabilirea situației anterioare comiterii acelei ilegalități, cu condiția ca acea restabilire să nu fie ”material imposibilă” și să ”nu implice o sarcină disproporționată cu beneficiul care rezultă din restabilire în raport cu compensarea” (Articolul 35 din Articolele Comisiei de Drept Internațional cu privire la răspunderea statelor pentru fapte internaționale ilicite). Cu alte cuvinte, în timp ce restabilirea dreptului încălcat constituie o regulă, există totuși anumite situații în care statul pârât este exceptat – în totalitate sau în parte – de la această obligație, cu condiția să demonstreze existența unor asemenea circumstanțe (a se vedea *Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VgT)* (nr.2), citată mai sus, § 86).

32. Curtea a reiterat că simpla constatare a unor încălcări în hotărârile sale au caracter declarativ (a se vedea *Marckx v. Belgia*, 13 iunie 1979, § 58, Seria A nr. 31; *Lyons și Alții v. Regatul Unit*, (decizie), nr. [15227/03](#), ECHR 2003-IX, și *Krčmář și Alții v. Republica Cehă* (decizie), nr. [69190/01](#), 30 martie 2004).

33. Curtea a subliniat în mod constant faptul că problema respectării de către Înaltele părți contractante a hotărârilor Curții nu țin de competența sa, cu excepția cazului în care această problemă ține de o ”procedură de violare”, prevăzută de Articolul 46 §§ 4 și 5 din Convenție (a se vedea *Organizația Macedoneană Unită Iinden-PIRIN și alții v. Bulgaria* (nr. 2), nr. [41561/07](#) și [20972/08](#), § 56, 18 octombrie 2011, și *Bochan v. Ucraina* (nr.2) [MC], nr. 22251/08, §33, CtEDO 2015). Prin urmare, a fost respinsă examinarea pretențiilor cu privire la eșecul statelor contractante de a executa hotărârile Curții, fiind declarate inadmisibile din lipsa competenței *ratione materiae* (a se vedea *Fischer v. Austria* (dec.), nr. [27569/02](#), CtEDO 2003-VI; și *Egmez v. Cipru* (nr. 2) (dec.), nr. [12214/07](#), §§ 48-51, 18 septembrie 2012).

34. Potrivit Articolului 46 § 2, Comitetul de Miniștri este investit cu prerogativa supravegherii executării hotărârilor pronunțate de Curte și să evalueze măsurile întreprinse de statele pârâte. Comitetului de Miniștri îi revine sarcina să decidă, în conformitate cu principiile jurisprudenței menționate mai sus și bazându-se pe informația oferită de statul pârât, dacă s-a acționat cu bună-credință în vederea repunerii victimei în măsura în care este posibil în situația anterioară încălcării constatate. Deși, în principiu, este la discreția statului pârât să se conformeze acestor obligații, Comitetul de Miniștri urmează să evalueze dacă măsurile alese sunt

compatibile cu concluziile reținute în hotărârea Curții (a se vedea *Scozzari și Giunta v. Italia* [MC], nr. [39221/98](#) și [41963/98](#), § 249, CtEDO 2000-VII); *Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VgT)* (nr.2), citată mai sus, §§ 241-42; și *Savridin Dzhuraev v. Rusia*, nr. [71386/10](#), §§ 247-49, CtEDO 2013 (extrase)).

35. Rolul Comitetului de Miniștri în domeniul executării hotărârilor Curții nu o împiedică pe aceasta să examineze o cerere ulterioară referitoare la măsurile întreprinse de un stat pârât în timpul executării unei hotărâri dacă acea cerere conține informații relevante noi cu referire la chestiuni neabordate în prima hotărâre. În cazul în care măsurile întreprinse de statul pârât în vederea remedierii încălcării constatate de Curte pun o nouă problemă, cauza intră în competența acesteia, și, prin urmare, formează obiectul unei noi cauze care poate fi examinată de Curte (a se vedea *Liu v. Rusia* (nr. 2), nr. [29157/09](#), 26 iulie 2011; *Emre v. Elveția* (nr. 2), nr. [5056/10](#), 11 octombrie 2011; *Egmez* (nr. 2), citată mai sus, § 52; și *Bochan* (nr. 2), citată mai sus, § 36; a se vedea, de asemenea, *Mehemi v. Franța* (nr. 2), nr. [53470/99](#), § 43, CtEDO 2003-IV, cu referire la *Pailot v. Franța*, 22 aprilie 1998, § 57, *Rapoarte de hotărâri și decizii* 1998-II; *Leterme v. Franța*, 29 aprilie 1998, *Rapoarte* 1998-III; *Rando v. Italia*, nr. [38498/97](#), § 17, 15 februarie 2000).

36. Jurisprudența Curții relevă că determinarea existenței unei „noi probleme” depinde în mare parte de circumstanțele specifice ale unui anumit caz, iar deosebirea dintre cazuri nu este întotdeauna definită în mod clar (a se vedea *Bochan* (nr.2), citată mai sus, § 34, și, pentru examinarea jurisprudenței, a se vedea cazul *Egmez v. Cipru*, nr. [30873/96](#), § 54, ECHR 2000-XII). Competențele Comitetului de Miniștri în baza Articolului 46 întru supravegherea executării hotărârilor Curții și evaluarea implementării măsurilor adoptate de stat în conformitate cu acest articol nu sunt aplicabile dacă în fața Curții au fost prezentate informații relevante noi în contextul unei noi cereri (a se vedea *Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VgT)* (nr. 2), citată mai sus, § 36). De asemenea, este irelevant dacă procedura de executare în cauza anterioară este pendinte sau încheiată de Comitetul de Miniștri.

37. Revenind la circumstanțele prezentei cauze, Curtea notează că procesul de judecată la nivel național în urma eliberării repetate a reclamantului din funcție a fost distinct de procedurile naționale la care s-a făcut referire în hotărârea Curții din 12 februarie 2008 și a avut loc ulterior acelor proceduri. Cu privire la cererea depusă de reclamant în prezenta cauză, Curtea notează că aceasta se referă la eliberarea sa repetată din funcție și la motivele reținute de instanțele naționale privind respingerea acțiunii sale de reangajare. Astfel, atât a doua eliberare din funcție a reclamantului cât și noile proceduri cu privire la reangajarea sa constituie informații noi în raport cu hotărârea anterioară a Curții. Prin urmare, chestiunea dacă a doua eliberare din funcție a reclamantului ar fi compatibilă cu cerințele Articolului 10 din Convenție poate fi examinată separat de aspectele legate de executarea hotărârii pronunțate de Curte la 12 februarie 2008 (a se vedea *Moreira Fereira v. Portugalia* (nr. 2) [MC], nr. [19867/12](#), § 54, CtEDO 2017 (extrase)).

38. Mai mult ca atât, Curtea notează că procedura de supraveghere a executării hotărârii din 12 februarie 2008 este pendinte la Comitetului de Miniștri (a se vedea paragrafele 21-22 de mai sus), însă acest fapt nu constituie un impediment pentru Curte de a examina noua cerere, din moment ce aceasta include unele aspecte nestabilite în hotărârea inițială.

39. Prin urmare, Curtea consideră că Articolul 46 din Convenție nu poate constitui un impediment în examinarea noii cereri în baza Articolului 10 din Convenție. Astfel, obiecția preliminară a Guvernului cu privire la lipsa competenței *ratione materiae* trebuie respinsă.

40. De asemenea, Curtea notează că plângerea în baza Articolului 10 nu este în mod vădit nefondată în contextul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție și că ea nu este inadmisibilă din alte motive. Prin urmare, Curtea o declară admisibilă.

B. În Fond

1. Observațiile părților

41. Reclamantul a susținut că reangajării sa vicioasă și eliberarea sa repetată din funcție constituiseră o ingerință în dreptul său la libera exprimare, garantat de Articolul 10 din Convenție. Această ingerință nu a fost prevăzută de lege, nu a urmărit un scop legitim și nu a fost necesară într-o societate democratică.

42. În sprijinul acestor afirmații, reclamantul a susținut că Procurorul General nu s-a opus restabilirii sale în funcție în baza articolului 14 (8) al Legii serviciului public în perioada procedurilor de revizuire a hotărârilor instanțelor naționale din 2003. Articolul 14 (8) a fost invocat pentru prima dată în ordinul de eliberare din 16 iunie 2008.

43. Mai mult ca atât, reclamantul a susținut că în perioada 2003 - 2008, Procurorul General a fost schimbat de două ori și nimeni altcineva, inclusiv șeful Secției relații cu mijloacele de informare în masă, nu a fost demis în baza articolului 14 (8) din Legea serviciului public, cu excepția sa.

44. Procurorul General nu a avut niciodată intenția de a se conforma cu hotărârea Curții din 12 februarie 2008, dar nici cu decizia revizuită a Curții Supreme de Justiție, și, prin urmare, a exercitat presiuni asupra reclamantului. În particular, acestuia nu i s-a oferit un birou, el nu a primit cartelă de acces în clădire și nici sarcini de serviciu.

45. Guvernul și-a exprimat dezacordul față de alegațiile reclamantului și a afirmat că autoritățile Republicii Moldova s-au conformat cu hotărârea Curții din 12 februarie 2008 prin revizuirea hotărârilor judecătorești anterioare, restabilindu-l în funcția deținută anterior. În continuare, Guvernul a susținut că a doua eliberare a reclamantului din funcție, în 2008, nu avea nici o legătură cu motivele pentru care acesta fusese demis în 2003. Guvernul a reiterat poziția adoptată de autoritățile naționale și de instanțele de judecată, i.e. reclamantul a fost eliberat în baza articolului 14 (8) din Legea serviciului public în legătură cu numirea noului Procuror General. Potrivit Guvernului, obiectivul Procurorului General a fost cel de a promova o nouă echipă în care ar fi putut avea încredere. Toate drepturile reclamantului au fost respectate, inclusiv cele cu privire la acordul sindicatului înainte de eliberarea sa din funcție. Reclamantului i-au fost achitate în totalitate restanțele salariale și, prin urmare, el a beneficiat de *restitutio in integrum* în întregime.

46. De asemenea, Guvernul a contestat alegațiile reclamantului privind întâlnirea acestuia cu Procurorul General înainte de a fi reangajat și faptul că nu i s-ar fi oferit un birou, că nu ar fi primit cartelă de acces în clădire și că nu ar fi primit sarcini de serviciu după reangajarea sa. Guvernul a susținut că, având în vedere perioada lungă de timp care a trecut din momentul acelor evenimente, era imposibil să se probeze contrariul.

2. Aprecierea Curții

47. În interpretarea și aplicarea Articolului 10 din Convenție în contextul locului de muncă, Curtea s-a bazat pe următoarele principii generale în cauza *Guja*, (citată mai sus, §§ 69-78):

„(i) Libertatea de exprimare constituie unul din fundamentele esențiale ale unei societăți democratice și una din condițiile de bază pentru progresul acesteia și pentru realizarea proprie a fiecărei persoane. Potrivit paragrafului 2 al Articolului 10, acesta este aplicabil nu numai „informației” sau „ideilor” care sunt primite favorabil sau sunt privite ca inofensive sau ca o chestiune de indiferență, dar și celor care ofensează, șochează sau deranjează. Acestea sunt cerințele

pluralismului, toleranței și liberalismului, fără de care nu poate exista o „societate democratică”. După cum este prevăzut în Articolul 10, această libertate este supusă unor excepții, care ... trebuie, cu toate acestea, să fie interpretate strict, iar necesitatea unor astfel de restricții trebuie stabilită, în mod convingător...

70. În continuare, Curtea reiterează că Articolul 10 se aplică, de asemenea, locului de muncă și că funcționarii publici, precum este și reclamantul, au dreptul la libertatea de exprimare (a se vedea paragraful 52 de mai sus). În același timp, Curtea este conștientă de faptul că angajații datorează angajatorului lor o atitudine loială, rezervată și discretă. Acest lucru este valabil mai ales în cazul funcționarilor publici, deoarece însăși natura serviciului public cere ca un funcționar public să aibă obligația de a fi loial și discret (a se vedea *Vogt v. Germania*, citată mai sus, § 53; *Ahmed și alții v. Regatul Unit*, citată mai sus, § 55; și *De Diego Nafria v. Spania*, nr. 46833/99, § 37, 14 martie 2002).

71. Deoarece misiunea funcționarilor publici într-o societate democratică este de a susține guvernul în exercitarea funcțiilor sale și dat fiind faptul că publicul are dreptul de a presupune că aceștia vor susține și nu vor obstrucționa guvernul ales în mod democratic, obligația de a fi loial și rezervat capătă o semnificație specială pentru aceștia (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ahmed și alții v. Regatul Unit*, citată mai sus, § 53.) Mai mult, având în vedere însăși natura funcției lor, funcționarii publici au, deseori, acces la informații pe care guvernul, din diferite motive legitime, ar putea avea interesul de a le păstra confidențiale sau secrete. Prin urmare, obligația de discreție caracteristică funcționarilor publici va fi, în general, una puternică.

72. ... Curtea notează că un funcționar public, în timpul serviciului său, ar putea afla informații de ordin intern, inclusiv informații secrete, divulgarea sau publicarea cărora corespunde unui interes public puternic. Astfel, Curtea consideră că semnalarea de către un funcționar public sau un angajat din sectorul public a unui comportament ilegal sau a unei infracțiuni la locul de muncă ar trebui, în anumite circumstanțe, să se bucure de protecție. Acest lucru ar putea fi cerut atunci când angajatul sau funcționarul public în cauză este singura persoană sau face parte dintr-o categorie mică de persoane care cunoaște ceea ce se întâmplă la serviciu și este, astfel, cea mai bine plasată să acționeze în interesul public prin alertarea angajatorului sau a publicului larg.

...

73. În lumina obligației de discreție la care s-a făcut referire mai sus, dezvăluirea ar trebui făcută, în primul rând, superiorului persoanei în cauză sau altei autorități sau instituții competente. Doar atunci când acest lucru este, în mod clar, nerezonabil, informația ar putea, ca o ultimă opțiune, să fie dezvăluită publicului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Haseldine*, citată mai sus). Prin urmare, atunci când apreciază dacă restrângerea libertății de exprimare a fost proporțională, Curtea trebuie să ia în considerație faptul dacă reclamantului i-au fost disponibile orice alte mijloace efective pentru remedierea ilegalității pe care el a avut intenția s-o divulge.

74. La stabilirea proporționalității unei ingerințe în libertatea de exprimare a unui funcționar public într-o astfel de cauză, Curtea trebuie, de asemenea, să ia în considerație și alți factori. În primul rând, trebuie de atras o deosebită atenție interesului public pe care-l implică informația dezvăluită. Curtea reiterează că în ceea ce privește restrângerea dezbaterilor cu privire la chestiunile de interes public, marja prevăzută de Articolul 10 § 2 este restrânsă (a se vedea, printre altele, *Sürek v. Turcia (nr. 1)* [MC], nr. 26682/95, § 61, ECHR 1999-IV). Într-un sistem democratic, acțiunile sau omisiunile guvernului trebuie să fie supuse unei analize profunde nu doar din partea autorităților legislative și judiciare, dar și din partea media și a opiniei publice. Interesul pe care-l poate avea publicul într-o anumită informație poate fi, câteodată, atât de puternic încât să depășească chiar și o obligație impusă, în mod legal, de a păstra confidențialitatea (a se vedea *Fressoz și Roire v. Franța* [MC], nr. 29183/95, ECHR 1999-I; și *Radio Twist, A.S. v. Slovacia*, nr. 62202/00, ECHR 2006-XV).

75. Al doilea factor relevant pentru acest exercițiu de evaluare este autenticitatea informației dezvăluite. Autoritățile de stat competente pot să adopte măsuri cu scopul de a reacționa corespunzător și fără exces la acuzațiile defăimătoare lipsite de temei sau formulate cu rea-credință (a se vedea *Castells v. Spania*, hotărâre din 23 aprilie 1992, Seria A nr. 236, § 46). Mai mult, libertatea de exprimare presupune obligații și responsabilități, iar orice persoană care decide să dezvăluie informații trebuie să verifice atent, în măsura în care circumstanțele permit acest lucru, că aceasta este corectă și de încredere (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Morissens v. Belgia*, nr. 11389/85, decizia Comisiei din 3 mai 1988, DR 56, p. 127; și *Bladet Tromsø și Stensaas v. Norvegia* [MC], nr. 21980/93, § 65, ECHR 1999-III).

76. Pe cealaltă parte a balanței, Curtea trebuie să evalueze prejudiciul, dacă acesta există, suferit de către autoritatea publică în urma dezvăluirii în cauză și să aprecieze dacă un astfel de prejudiciu prevalează față de interesul publicului ca informația să fie dezvăluită (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Hadjianastassiou v. Grecia*, hotărâre din 16 decembrie 1992, Seria A nr. 252, § 45; și *Stoll v. Switzerland*, citată mai sus, § 130). În legătură cu aceasta, subiectul dezvăluirii și natura autorității administrative în cauză ar putea fi relevante (a se vedea *Haseldine*, citată mai sus).

77. Motivul din spatele acțiunilor angajatului care dezvăluie informația este un alt factor determinant pentru a decide dacă o anumită dezvăluire ar trebui protejată sau nu. Spre exemplu, o acțiune motivată de o acuzație personală sau de un antagonism personal sau de așteptarea unui avantaj personal, inclusiv un câștig pecuniar, nu ar justifica un nivel deosebit de înalt de protecție (ibid.). Este important de stabilit faptul că, atunci când a făcut dezvăluirea, persoana a acționat cu bună-credință și cu convingerea că informația era adevărată, că dezvăluirea acesteia a fost în interes public și că lui sau ei nu i-au fost disponibile alte mijloace mai discrete de a remedia ilegalitatea.

78. *In fine*, în legătură cu revizuirea proporționalității ingerinței în legătură cu scopul legitim urmărit, este necesară analiza atentă a sancțiunii impuse reclamantului și a consecințelor acesteia (a se vedea *Fuentes Bobo*, citată mai sus, § 49).”

48. Revenind la circumstanțele prezentei cauze, Curtea consideră că nu este relevant să determine dacă statul Republicii Moldova avea obligația, având în vedere hotărârea în cauza *Guja* (citată mai sus), să redeschidă procedurile de confirmare a demiterii reclamantului din 2003 și să-l restabilească în funcția ocupată anterior. După cum s-a afirmat mai sus, statului îi revine sarcina să decidă, sub supravegherea Comitetului de Miniștri, în privința măsurilor adecvate în contextul executării hotărârii Curții în fiecare cauză. Curtea a luat în considerare atât decizia redeschiderii procedurilor la nivel național, cât și ordinul de restabilire a reclamantului în funcția anterioară.

49. În procesul de examinare a acestei cauze, sunt relevante doar faptele care au avut loc după reangajarea reclamantului. Curtea consideră că sarcina principală în această cauză este de a determina dacă cea a doua eliberare a reclamantului din funcție a constituit o încercare a autorităților de a înlătura un angajat considerat incomod ca urmare a evenimentelor din 2003, i.e. cu alte cuvinte, dacă reclamantul a fost supus tratamentului de care s-a plâns în urma denunțărilor sale făcute în 2003. Determinarea existenței unei noi ingerințe în dreptul reclamantului la libera exprimare va depinde de răspunsul la această întrebare.

50. Guvernul susține că eliberarea reclamantului din funcție în iunie 2008 nu a avut legătură cu exercitarea libertății acestuia la libera exprimare din 2003. Guvernul reține că statul a respectat hotărârea din 12 februarie 2008 în totalitate prin achitarea satisfacției echitabile și prin revizuirea de către Curtea Supremă de Justiție a deciziilor care au stat la baza eliberării reclamantului din funcția sa în 2003.

51. Reclamantul neagă acest fapt și afirmă că autoritățile naționale aparent l-au restabilit în funcția ocupată înainte de 2003, în timp ce în realitate ar fi continuat măsurile represive împotriva sa.

52. În primul rând, Curtea notează că reclamantul a fost eliberat din funcția sa în iunie 2008 în baza articolului 14 (8) din Legea serviciului public. Potrivit hotărârii Curții de Apel Chișinău din 17 decembrie 2008 (a se vedea paragraful 19), acea prevedere legală împuternicea Procurorul General să elibereze reclamantul din funcție, dar nu îl obliga să o facă. Mai mult ca atât, conform afirmațiilor sale, necontestate nici de Guvern în fața Curții, și nici de Procuratura Generală în cadrul procedurilor interne, reclamantul a fost primul angajat al Procuraturii Generale demis în baza acestei prevederi. În perioada 2003 - 2008 au fost numiți doi Procurori Generali, însă nimeni nu a fost eliberat din funcție în baza articolului 14 (8).

53. În continuare, Curtea notează că Procurorul General a solicitat acordul sindicatelor pentru eliberarea reclamantului din funcție în aceeași zi în care a fost

emis ordinul de reangajare, i.e. la 5 iunie 2008 (a se vedea paragraful 14). Curtea consideră că este neobișnuit ca un angajator de bună-credință să angajeze o persoană și simultan să solicite eliberarea acesteia din funcție, în lipsa unor circumstanțe noi neașteptate și neprevăzute. Din observațiile Guvernului nu rezultă că la 5 iunie 2008 ar fi apărut asemenea circumstanțe.

54. De asemenea, Curtea notează că Guvernul a contestat afirmațiile reclamantului cu referire la discuția pe care acesta ar fi avut-o cu Procurorul General și la tratamentul la care ar fi fost supus pe durata acelor zece zile în urma reangajării sale în iunie 2008. Spre deosebire de reclamant, Guvernul a avut posibilitatea să prezinte cel puțin unele dovezi în sprijinul poziției sale. În particular, Guvernul ar fi trebuit să prezinte o copie a permisului oferit reclamantului pentru a accede în incinta Procuraturii Generale sau orice alte acte care ar fi atestat că reclamantul ar fi primit un permis de acces. De asemenea, reclamantul trebuie să fi lăsat niște semne rezultate din activitatea sa în perioada celor zece zile de la reangajare, care puteau fi prezentate întru susținerea afirmațiilor Guvernului.

55. De asemenea, Curtea notează că aceleași afirmații au fost făcute de către reclamant în timpul procedurilor naționale. În particular, acesta a informat instanțele naționale cu privire la discuția sa cu Procurorul General, dar și despre faptul că nu i s-a oferit un permis de acces în clădire și nici birou de muncă și că nu i-au fost încredințate sarcini de lucru. Din materialele cauzei reiese că Procuratura Generală nu ar fi contestat acele afirmații și nici nu ar fi prezentat probe pentru a dovedi contrariul.

56. Cu referire la scopul urmărit la demiterea reclamantului, Guvernul a reținut că Procurorul General dorise să promoveze o nouă echipă de oameni de încredere. Curtea notează că o asemenea explicație nu a fost oferită de Procurorul General în cadrul procedurilor naționale și că acest argument a fost adus pentru prima dată de către Guvern în procedurile în fața Curții. Prin urmare, acest argument trebuie să fie tratat cu precauție, în special în lipsa unei probe în acest sens (a se vedea *Nikolov v. Bulgaria*, nr. [38884/97](#), § 74 et seq., 30 ianuarie 2003).

57. Ținând cont relațiile *supra* și în baza materialelor de care dispune, Curtea consideră că există motive suficient de plauzibile pentru a ajunge la concluzia că a doua eliberare a reclamantului din funcție nu a avut tangență cu un litigiu ordinar de muncă, ci a avut caracteristicile unui nou act de răzbunare pentru denunțarea scrisorilor din 2003. Modalitatea în care s-au desfășurat evenimentele și coordonarea acestora în timp ar putea determina un observator independent să ajungă la concluzia că a doua eliberare a reclamantului din funcție nu ar fi lipsită de tangență cu evenimentele din 2003. De fapt, Procurorul General nici nu a încercat cel puțin să creeze aparența unui simplu litigiu de muncă. În schimb, el a acționat astfel încât devenea evident faptul că reclamantul nu mai era binevenit la locul său anterior de muncă. Cu toate acestea, Curtea dorește să sublinieze faptul că obligația de reangajare nu exclude o eliberare ulterioară din funcție în baza unui motiv justificat, care nu ar avea tangență cu demiterea inițială (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Sidabras și Alții v. Lituania*, nr. [50421/08](#) și [56213/08](#), §§ 107-12, 23 iunie 2015).

58. Cu referire la cele menționate *supra*, Curtea consideră că eliberarea reclamantului din funcție în iunie 2008 a constituit o „ingerință a unei autorități publice” în dreptul acestuia la libera exprimare în sensul primul paragraf al Articolului 10 din Convenție. O astfel de ingerință constituie o violare a Articolului 10, cu excepția cazului când aceasta este „prevăzută de lege”, urmărește unul sau mai multe scopuri legitime în baza paragrafului 2 și este „necesară într-o societate democratică” pentru a atinge acele scopuri.

59. Curtea nu consideră necesar să se pronunțe asupra faptului dacă ingerința menționată mai sus a fost „prevăzută de lege” sau dacă a urmărit un scop legitim. Cu privire la cerința „necesității într-o societate democratică”, Curtea nu vede

niciun motiv de a se îndepărta de la constatările sale în cauza *Guja* (pre-citată, §§ 80-97). Mai mult decât atât, o importanță deosebită pentru Curte în prezenta cauză este faptul că instanțele naționale nu au ținut cont de afirmațiile reclamantului potrivit cărora eliberarea sa din funcție fusese, de fapt, o încercare a autorităților de a înlătura un angajat considerat incomod din cauza evenimentelor din 2003. De asemenea, instanțele naționale nu au luat în considerare afirmațiile reclamantului cu referire la tratamentul la care a fost supus pe parcursul acelor zece zile după reangajarea sa. Instanțele nu au examinat dacă eliberarea reclamantului din funcție constituise o ingerință în drepturile reclamantului garantate de Articolul 10 sau dacă decizia de eliberare repetată a acestuia în baza articolului 14 (8) din Legea serviciului public fusese justificată de prevederile Articolului 10 § 2 din Convenție, ținând cont de evenimentele din 2003 și de hotărârea pronunțată în cauza *Guja*.

60. În loc să-și îndeplinească rolul primordial în cadrul sistemului de protecție al Convenției prin examinarea unor factori esențiali în lumina Convenției, instanțele naționale s-au limitat la examinarea unor formalități, e.g. obținerea acordului sindicatelor sau aplicabilitatea articolului 14 (8) din Legea serviciului public în cazul reclamantului. O problemă la fel de importantă ca și pretinsul eșec repetat de a respecta drepturile reclamantului, constatată în cauza *Guja* (citată mai sus), nu s-a aflat printre subiectele examinate de către instanțele naționale, în pofida faptului că aceasta a stat la baza poziției apărării reclamantului.

61. În lumina celor relatate *supra*, Curtea ajunge la concluzia că ingerința în libertatea de exprimare a reclamantului, în particular în dreptul său de a comunica informații, nu a fost „necesară într-o societate democratică”. Prin urmare, a avut loc o violare a Articolului 10 din Convenție.

II. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

62. Articolul 41 din Convenție prevede:

“În cazul în care Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a Protocolului său și dacă dreptul intern al Țărilor Părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul

63. Reclamantul a pretins 10000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material și 10000 EUR cu titlu de prejudiciul moral.

64. Guvernul a contestat această pretenție și a invocat că pretențiile reclamantului erau nefondate și excesive.

65. Curtea consideră că reclamantului i-ar fi fost provocate prejudicii materiale și morale din cauza eliberării sale din funcție. Pronunțându-se în echitate, Curtea acordă reclamantului 10000 EUR.

B. Costuri și cheltuieli

66. De asemenea, reclamantul a solicitat 1500 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli suportate în fața Curții.

67. Guvernul le-a considerat excesive.

68. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea costurilor și cheltuielilor doar în cazul în care circumstanțele stabilesc necesitatea și caracterul rezonabil al acestor sume. Ținând cont de actele pe care le deține în prezenta cauză, precum și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabil să acorde reclamantului întreaga sumă solicitată cu titlu de costuri și cheltuieli.

C. Penalități

69. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;

2. *Hotărăște* că a avut loc o violare a Articolului 10 din Convenție;

3. *Hotărăște*:

(a) că statul pârât trebuie să achite reclamantului, în decurs de trei luni de la data la care hotărârea va deveni definitivă în baza Articolului 44 § 2 din Convenție următoarele sume, care urmează să fie convertite în moneda națională a statului reclamat la rata de schimb aplicabilă la data achitării:

(i) EUR 10000 (zece mii euro), plus orice taxă care poate fi percepută, pentru prejudiciul material și moral;

(ii) EUR 1500 (una mie cinci sute de euro), plus orice taxă ar putea fi percepută, cu titlu de costuri și cheltuieli;

(b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la data plății, trebuie să fie plătită o penalitate la sumele de mai sus egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale;

4. *Respinge*, restul pretențiilor reclamantului cu titlu de satisfacție echitabilă.

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 27 februarie 2018, potrivit Articolului 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Stanley Naismith

Grefier

Robert Spano

Președinte